

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

23. ŘÍJNA 2005

Z obsahu:

Jen Bůh je velký a věčný
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
5. října 2005
- strana 2 -

Poučení z vinice
Homilie Benedikta XVI.
při zahajovací Eucharistii
biskupského synodu
- strana 4 -

**„Pán je to,
kdo působí v našem díle“**
Jan Ricardi
- strana 6 -

**Katolická církev
a západní civilizace**
- strana 9 -

**Láska k bližním
nezná hranic**
- strana 10 -

Boj o hodnoty
V Salcburku se konal
jubilejní kongres „30 let
evropské lékařské akce“
- strana 11 -

Přinést světu Krista
Rozhovor s P. Leo
Maasburgem, ředitelem
papežského misijního
díla v Rakousku
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (29)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

23. října 2005 - Den modliteb za misie

EDITORIAL

Zakládáme si na tom že máme právní stát. Znamená to, že všechno je určeno zákonem a podřízeno právu. I ti, kteří vládnou. Pojem „právní stát“ vznikl v první polovině devatenáctého století v Německu. Je to doba, kdy si společnost zakládala na tom, že se díky osvíceným hlavám mohla vymanit z područí Boha. Jeho svrchovaná autorita se jí zdála nesnesitelná, a proto ji odsunula stranou a připustila nanejvýš v soukromé sféře. Současně však bylo nesporné, že se společnost bez nějaké svrchované autority neobejde, a zdálo se jí, že našla ideální řešení tohoto problému v zákonu a právu. Zákon se staví do role nejvyšší autority. Teoreticky to vypadá ideálně: nikdo si nemůže dělat, co se mu zlíbí, ale musí se řídit zákonem a ustanoveními. Má to ovšem své problémy. Od koho pocházejí všechny tyto zákony? Jen od lidí. Volené zastupitelské sbory schvalují to, s čím souhlasí většina. Kde má společnost zaručeno, že to, co si myslí většina z vybraných zástupců, je opravdu pro ni vždy to nejlepší? Člověk při svém rozhodování se nemůže vymanit ze svých subjektivních zájmů a sklonů. Jestliže např. většina zákonodárců budou kuřáci, nemůžeme očekávat, že budou nakloněni k tomu přijmout opatření, která nějakým způsobem omezují kouření, i když rozum říká, že je to v zájmu společnosti. Ale co je horšího: Je někdo vůbec schopen postihnout všechny možné situace a okolnosti, kdy lidské chování a jednání může nějakým způsobem společnost ohrožovat? V jednom vídeňském muzeu se objevil exponát čínského umělce. Součástí výtvaru je skutečná amputovaná dětská hlavička. Návštěvníci se tím cítí právem pobouřeni. Děti odcházejí z výstavy zděšeny a s pláčem. Ale snaha dosáhnout odstranění nevkusného a lidskou důstojnost urážejícího exponátu naráží na překážky. Nenašel se paragraf, který by bylo možno

Pokračování na str. 5

Jen Bůh je velký a věčný

Žalm 134, zpěv s velikonočním laděním, se nám v liturgii nešpor nabízí ve dvou oddělených úryvcích. Ten, který jsme nyní slyšeli, obsahuje druhou část (srov. v. 13–21), zpečetěnou zvoláním Aleluja, chválou Hospodinu, která žalm otevřela.

Poté, co Žalmista připomněl v první části hymnu událost exodu, srdce velikonoční izraelské oslavy, nyní konfrontuje pronikavým způsobem dvě rozličné náboženské vize. Na jedné straně se tyčí postava živého osobního Boha, který je centrem autentické víry (srov. v. 13–14). Jeho přítomnost je účinná a spásná; Hospodin není nehybná a nepřítomná realita, nýbrž živá osoba, která *brání* své věrné, *smilovává se nad nimi* a podporuje je svou mocí a svou láskou.

Prokletí modloslužby

Na druhé straně se však vynořila modloslužba (srov. v. 15–18), která je výrazem scestné a hanebné zbožnosti. Modla totiž není nic jiného než *dílo lidských rukou*, produkt lidských tužeb; je proto neschopná překročit limity vytvořených věcí. Má sice lidskou podobu s ústy, očima, ušima, krkem, ale je netečná, bez života, jak je tomu u sochy bez duše (srov. Ž 113b,4–8).

Osudem toho, kdo se klání těmto mrtvým skutečností, je stát se jim podobným, bezmocným, vratkým, neživým. V těchto verších je jasně představeno věčné pokušení člověka hledat spásu v *díle lidských rukou*, vkládat svou naději do bohatství, moci, do úspěchu a hmoty. Bohužel stává se mu to, co už popsal výstižným způsobem prorok Izaiáš: *Sytí se popelem, srdce má bláhové a to ho svádí na scestí; není schopen se toho zbavit a říct: „Není to snad pouhý klam, to, co držím v ruce?“* (Iz 44,20)

Pravá liturgie

Po této meditaci o pravém a falešném náboženství, o auten-

tické víře v Pána vesmíru a dějin a o modloslužbě končí žalm 134 liturgickým chvalo zpěvem (srov. s. 19–21), který přivádí na scénu postavy, které jsou přítomné v síónském chrámě při slavení obřadu (srov. Ž 113b,9–13).

Od celého společenství shromážděného v chrámě stoupá k Bohu stvořiteli vesmíru a spa-

siteli svého lidu sborové díky-vzdání vyjádřené růzností hlasů a pokorou víry.

Liturgie je privilegované místo pro naslouchání Božímu slovu, které zpřítomňuje spásné Hospodinovy činy, ale je také prostorem, ze kterého stoupá společná modlitba oslavující božskou lásku. Bůh a člověk se setkávají v objetí spásy, které nachází své naplnění právě v liturgickém obřadu.

Osud modloslužebníků

Když svatý Augustin komentuje ty verše tohoto žalmu, které se týkají model a podobnosti, jaké nabývají ti, kteří jim důvěřují (srov. Ž 134,15–18), konstatuje: „Opravdu, věřte, bratři – vtiskuje se jim určitá podobnost s jejich modlami: samozřejmě ne v jejich těle, ale v jejich lidském nitru. Mají uši, ale nesly-

ší, co k nim Bůh křičí: »Kdo má uši k slyšení, slyš.« Mají oči, ale nevidí: to znamená mají tělesné oči, ale nemají oči víry. A stejně tak mají nos, ale nevnímají vůně. Nejsou schopni vnímat onu vůni, o které apoštol říká: Budme dobrou vůní pro Krista na každém místě (srov. 1 Kor 2,15). K čemu jsou jim nozdry, když nejsou schopni vdechovat příjemnou Kristovu vůni?“

Chvalte Hospodina všechny národy

Opravdu, konstatuje Augustin, ještě přetrvávají osoby svázané s modloslužbou; „Každý den jsou zde proto někteří lidé, kteří – přesvědčení zákraky Krista Pána – objímají víru. Každý den se otevírají oči slepým a uši hluchým, začínají vdechovat dříve ucpané nozdry, rozvazují se jazyky němých, upravují se údy ochrnutých, uschopňují se nohy chromým. Ze všech těchto kamenů vzcházejí synové Abrahámovi (srov. Mt 3,9). Povězte proto jim všem: *Dome Izraelův, velebte Hospodina...* Velebte Hospodina, vy všichni lidé! To znamená *dome Izraelův*. Velebte ho, vy církevní preláti! To znamená *dome Áróňův*. Velebte ho, vy služebníci! To znamená *dome Leviho*. A co říci o ostatních národech? *Vy, kteří se bojíte Hospodina, velebte Hospodina.*“ (Esposizione sul Salmo 134,24–25: Nuova Biblioteca Agostiana, XXVIII, Řím 1977, s. 375.377)

Bollettino Vaticano 5. 10. 2005
Mezitimulky redakce Světla

Zákon lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

To je největší přikázání

Vrať se ke svému Pánu a potěš ho svou přítomností a opravdovým zájmem o jeho slova pravdy. Vysloví je dnes s celou otevřeností svého srdce, ačkoliv podnět k tomu dostane od člověka, který si troufá zkoušet a pokoušet svého Boha. Uč se od Ježíše odpovídat i na ty otázky, které už vyvolávají tvou nevoli, se stejnou trpělivostí a rozvahou jako on. Pros Ducha Svatého o milost, abys dokázal vytěžit z Ježíšových slov to, co potutelnému tazateli z řad znalců zákona zcela uniká pro jeho zaslepenost a postranní úmysly.

Pán využívá i neupřímného podnětu z řad zarytých odpůrců k tomu, aby tě poučil o tom, co je nejpodstatnější: o opravdové lásce k Bohu proměněné ve skutek. Mluví o lásce, která miluje *celým srdcem*, která tedy nezná žádná „ale“, žádná „jestli“, ani „až na“. Je tu řeč o lásce, která opanovala *celou duši*, takže se stává jediným motivem, od kterého se odvíjí všechno jednání, všemu dává svůj směr a smysl. Slyšíš o lásce, která dokáže ovládnout *celou mysl*, která se zcela ztotožňuje s milovanou bytostí, takže cítí a smýšlí tak jako ona. Taková láska dokáže zamilovaného tak dokonale poznamenat, že všem v okolí je patrná jeho proměna.

Lidé někdy mluví o stavu zamilovanosti „na život a na smrt“. Pokud takový stav neznáš z vlastní zkušenosti, snad jsi byl někdy alespoň jeho svědkem. Otec Stvořitel nás vybavil darem, že můžeme milovat „až k zbláznění“. Kdo jiný by měl být tímto tak krásným darem milován, ne-li sám jeho Dárce? Tvůj nejvyšší a nejdobrotivější Bůh a Pán nemůže být jen jedním z mnoha a čekat, co na něho zbude. Je pro tebe všim a v něm máš všechno, proto právě on je ten, do koho se můžeš a také máš bezmezně a navždy zamilovat. Nemusíš se toho bát. Neznamená to rezignovat na každou jinou lásku, radost, na každé jiné dobro. Láska k nejvyššímu Dobru je umocněním každého dobra, každé opravdu čisté radosti na nekonečno. Vždyť všechno, co je opravdu dobré a krásné, je z nekonečné řady jeho darů, kterými on doprovází svou lásku k tobě, aby se z toho živila tvoje láska k němu.

„Velká láska“ mezi lidmi může být také hluchá a slepá ke všemu ostatnímu. U velké lásky k Bohu tomu tak není. Ta nekončí v zahleděnosti do sebe, ve vylučnosti ani izolovanosti. Poznání a hluboký prožitek skutečnosti, že Bůh tě miluje jako sebe sama, tě zcela přetvá-

ří a zbavuje úzkoprsé sobecké sebestřednosti a učí tě stejnou láskou milovat všechno, co miluje Bůh, tedy také tvého bližního. Bůh, ačkoliv je tak dokonale blažený sám v sobě a nikoho nepotřebuje, nežije pro sebe. Stvořil si svět jen proto, aby ho mohl milovat. Předmětem jeho nesmírné otcovské lásky jsou i všichni ti, které potkáváš a se kterými se stýkáš, a to bez ohledu na to, zda tobě jsou milí nebo protivní. Miluje i ty, které jsi nikdy neviděl a kteří ať už v tvé blízkosti nebo daleko od tebe strádají nouzí, nemocí, lidskou zlobou, vlastním proviněním či samotou a opuštěností. Jak bys mohl přehlížet to, co tak nekonečně miluje tvoje Láska? Teprve opravdová láska k Bohu ti otevírá oči a uschopňuje tvé srdce, aby podobně jako on bylo otevřené k cizím bolestem, potřebám a tužbám, abys je vnímal *jako sám sebe* a prožíval jejich utrpení, nouzi, strádání a opuštěnost jako svou vlastní. Posílá ti je, aby tak v nich tvé lásce k němu přiblížil sám sebe.

Tvoje láska k Otci tě učí ustavičně děkovat za všechny jeho dary a současně tě učí zvažovat, zda si z jeho darů neukrajuješ sobecky příliš velký krajíc na úkor těch, kteří si nemají z čeho ukrojit. Je jich stále víc, než si uvědomuješ. Zatímco jedni tak nenasytně dychtí po hojnosti a blahobytu, nepřestávají platit Ježíšova varovná slova: *Chudé máte vždycky mezi sebou.*⁽¹⁾ Kromě toho je tu stále odvěký Škůdce: *Obchází a hledá, komu by ublížil.*⁽²⁾ Jestliže on obchází a zle ubližuje, i ty máš obcházet, ale naopak hledat, komu bys svou láskou, zájmem a porozuměním *nalil do ran oleje a vína a obvázal je*⁽³⁾. Tato konkrétní činná láska je totiž jediný zřejmý způsob, jak můžeš osvědčit a prokázat svou lásku k Otci. Jen my lidé jsme si ve své omezenosti a nedokonalosti tuto lásku tak rozdělili. V Božím srdci a v Božích očích však existuje jako jedna jediná a nerozdělená. *Vždyť jestliže někdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, jak může milovat Boha, kterého nevidí?*⁽⁴⁾

Ačkoliv dvojí přikázání lásky je v Písmu Starého zákona jakoby ztraceno v množství jiných nařízení⁽⁵⁾, Pán je vyzvedává zcela jednoznačně: *Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.* Bez důsledného plnění těchto dvou přikázání všechno ostatní je nedostačující a tedy marné, i kdyby to vypadalo samo o sobě jakkoliv velkolepě a okázale. V těchto dvou přikázáních je definována sama podstata křesťanství. *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.*⁽⁶⁾ Zde je také třeba začít úvahy, jak vyjít z krize a obnovit církev. *Zákon a Proroci* nestojí na nových důmyslných strukturách, nepomůže tu žádné jiné otevírání a při-

Liturgická čtení

1. čtení - Ex 22,20(21)-26(27)

Toto praví Hospodin: „Nesužij přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neubližujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky. Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovvej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný.“

2. čtení - 1 Sol 1,5c-10

Bratři! Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku, třeba v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji. Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla zpráva o tom, že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť tam lidé sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od blížícího se (Božího) hněvu.

Evangelium - Mt 22,34-40

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se u něho a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl přivést do úzkých, a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“ Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

způsobování, dokud nebudou účinně a hmatatelně naplňována v životě a skutcích věčná a nezměnitelná přikázání, na kterých Zákon a Proroci od počátku stojí. U kořene všech problémů a krizí je bolestná skutečnost, že v srdcích věřících pohasla láska.

Z toho také poznáváš, odkud máš začít s nejučinnější reformou církve: od *svého srdce*, od *své duše* a od *své mysli*: Začni tím, že rázně odstraníš, co tak nahromadili sobectví bužci, odklid' svou vlastní modlu a předlož očištěné srdce svému Pánu, aby je *celé* naplnil nedělitelnou láskou k Bohu i k lidem, a pros jej, aby tuto proměnu zřetelně poznalo a pocítilo i tvé blízké a vzdálené okolí.

Bratr Amadeus

(1) Mt 26,11; (2) srov. 1 Petr 5,8; (3) srov. Lk 10,54;

(4) srov. 1 Jan 4,20; (5) srov. Dt 5; Lv 19,18;

(6) Jan 13,35

Poučení z vinice

Homilie Benedikta XVI. při zahajovací Eucharistii biskupského synodu

Čtení převzaté z proroka Izaiáše a evangelium tohoto dne nám staví před oči jeden z velkých obrazů Písma svatého: obraz vinice. Chléb představuje v Písmu svatém všechno to, co člověk potřebuje ke svému každodennímu životu. Voda dává zemi plodnost: je to základní dar, který umožňuje život. Víno naopak vyjadřuje pro stvoření výjimečnost, dává nám svátek, ve kterém překračujeme meze každodennosti: víno *obveseluje srdce*. Tak se víno a s ním réva staly také obrazem daru lásky, ve kterém můžeme okusit také božskou chuť. A tak čtení z proroka, které jsme právě vyslechli, začíná písní lásky: Bůh si stvořil vinici – obraz dějin své lásky k lidstvu, své lásky k Izraeli, kterého si vyvolil. První myšlenka z dnešních čtení je tedy tato: Člověku stvořenému k Božímu obrazu vlil Bůh schopnost lásky, a tedy schopnost milovat také jeho, svého Stvořitele.

Písní lásky proroka Izaiáše chce Bůh oslovit srdce svého lidu – a také každého z nás. *Stvořil jsem tě ke svému podobenství, říká nám. Já sám jsem láska a ty jsi můj obraz do té míry, v jaké se v tobě třpytí zář lásky, v míře, s jakou mi v lásce odpovídáš.* Bůh nás očekává. Chce být od nás milován. Neměla by se taková výzva dotknout našeho srdce? Právě v té hodině, kdy slavíme Eucharistii, kterou zahajujeme synod o Eucharistii, on nám vychází vstříc, jde k nám. Nalezne odpověď? Nebo to s námi dopadne podobně jako s vinicí, o které Bůh říká v Izaiáši: *Čekal, že zplodí víno, ale ona přinesla divoké hrozny?* Není snad náš křesťanský život často spíše ocet než víno? Sebelitování, konflikty, lhostejnost?

Tím jsme samovolně přešli k druhé základní myšlence

dnešních čtení. Hovoří především o dobrotě Božího stvoření a o velikosti vyvolení, s jakou nás hledá a miluje. Ale pak hovoří také o příběhu, který se dále rozvíjí – o lidském pádu. Bůh zasadil nevybranější révu, a přece dozrály plané hrozny. V čem spočívají tyto plané hrozny? Dobré hrozny, které Bůh očekával – praví prorok – by spočívaly ve spravedlnosti a poctivosti. Plané hrozny jsou naopak násilí, prolévání krve a útisk, které působí, že lid nařká pod jhem nespravedlnosti. V evangeliu se obraz mění: réva plodí dobré hrozny, ale vinaři si je podrží pro sebe. Nejsou připraveni odevzdat je hospodáři. Bijí a zabíjejí jeho posly, zabíjejí jeho Syna. Jejich motivace je prostá: chtějí se sami stát vlastníky, osobují si přivlastnit si to, co jim nepatří. Ve Starém zákoně je to na prvním místě obvinění z porušení sociální spravedlnosti, z pohrdání člověka člověkem. Na pozadí se objevuje, že pohrdání tórou, právem darovaným od Boha, je pohrdání samotným Bohem. Člověk se chce těšit jen z vlastní moci. Tento aspekt plně vysvítá z Ježíšova podobenství. Nájemníci nechtějí mít svého pána, a tito nájemníci nastavují zrcadlo také nám. My lidé, kterým bylo do správy svěřeno

Benedikt XVI. při promluvě na synodu o Eucharistii

TRVALÁ PRAVDA

Pravdu o Eucharistii musí Církev trvale přijímat a žít tak, jak ji definoval Tridentýský koncil. Církevní společenství musí tuto pravdu přizpůsobit novým způsobem době. Eucharistie tvoří pulsující střed veškeré její misijní činnosti a odpovídá tělu a duši člověka. Jen když jsou společenství „eucharistická“, mohou přinášet lidem Krista. Pouhé ideje a hodnoty, jakkoliv ušlechtilé, nepostačí. Prohlásil to papež Benedikt XVI. před modlitbou Anděl Páně 2. října.

stvoření, ho uchvacujeme. Chceme být pány v první osobě a sami. Chceme vlastnit svět a samotný náš život neomezeným způsobem. Bůh je nám na obtíž. Nebo se z něho udělá pouhá zbožná fráze nebo je zcela popřen, vyhnán z veřejného života, jako by ztratil všechny významy. Snášenlivost, která připouští tak říkajíc Boha pouze jako soukromý názor, ale odnímá mu jeho veřejnou nadvládu, skutečnost světa našeho života, není snášenlivost, ale pokrytectví. Proto tam, kde se člověk dělá jediným pánem světa a vlastníkem sebe sama, nemůže existovat spravedlnost. Tam může panovat jen zvůle moci a zájmu. Jistě, je možno vyhnat Syna ven z vinice a zabit ho, abychom mohli egoisticky požívat sami plody země. Ale pak se vinice brzy promění v nešlechtěný pozemek, po kterém šlapou kanci, jak říká responzoriální žalm (srov. Ž 79,14).

Tak se dostáváme ke třetímu prvku dnešních čtení. Hospodin ve Starém zákoně stejně jako v Novém zákoně oznamuje nevěrné vinici svůj soud. Soud, který Izaiáš předvídal a který se uskutečnil ve velkých válkách a vyhanstvích, díle to Asyřanů a Babyloňanů. Soud oznámený

Pánem Ježíšem se vztahuje především na rozboření Jeruzaléma v roce 70. Ale hrozba soudu se týká také nás, církve v Evropě, Evropy a Západu jako takového. Tímto evangeliem křičí Pán do našich uší slovy, kterými se Apokalypsa obrací na církev v Efezu: *Jestliže se neobrátíš, přijdu a pohnu tvým svícem z jeho místa (2,5)*. Také nám může být odňato světlo a uděláme dobře, dáme-li ve vši vážnosti ve své duši naplno zaznít tomuto napomenutí a budeme volat současně k Pánu: **„Pomoz nám obrátit se k tobě! Dej nám všem milost pravé obnovy! Nedovol, aby tvé světlo uprostřed nás a v nás zhaslo! Posilni naši víru, naši naději a naši lásku, abychom mohli přinášet dobré plody!“**

Proto v tomto bodě se v nás rodí otázka: „Není zde v dnešních čteních a na stránkách evangelia žádné zaslíbení, žádné slovo posily? Je jeho hrozba poslední slovo?“ Ne! Je zde zaslíbení, je zde poslední, zásadní slovo. Slyšíme ho ve verši k Aleluja a je vzato z Janova evangelia: *Já jsem réva a vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přinese mnoho ovoce (Jan 15,5)*. Těmito Pánovými slovy nám Jan osvětluje poslední, pravé východisko dějin Boží vinice. Bůh neklame. Nakonec zvítězí On, zvítězí láska. Zahalená narážka na to se nachází také již v podobenství o vinici, kterou předkládá dnešní evangelium, v jeho závěrečných slovech. Ani zde Synova smrt neznamena konec dějin, i když se to přímo nevypráví. Ale Ježíš vyjadřuje tuto smrt skrze nový obraz převzatý z žalmu: *Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se kvádrem nárožním... (Mt 21,42, Ž 117,22)*. Ze smrti Syna pramení život, vytváří se nová

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

budova, nová vinice. On, který v Káně proměnil vodu ve víno, proměnil svou krev ve víno pravé lásky, a tak přetváří víno ve svou krev. Ve večeřadle anticipoval svou smrt a proměnil ji v dar sebe sama, v akt radikální lásky. Jeho krev je dar, je to láska, a proto on je to pravé víno, na které čekal Stvořitel. Tím způsobem se sám Kristus stal révou a tato réva přináší vždy dobré ovoce: přítomnost jeho lásky v nás, která je nezníčitelná.

Tak tato podobenství ústí nakonec v tajemství Eucharistie, ve které nám Pán dává chléb života a víno své lásky a zve nás na slavnost věčné lásky. Slavíme Eucharistii s vědomím, že její cenou byla smrt Syna - oběť jeho života, která v ní zůstává zpřítomněna. Pokaždé, když jíme z tohoto chleba a pijeme z tohoto kalicha, zvětšujeme smrt Páně, dokud nepřijde, říká sv. Pavel (srov. 1 Kor 11,26). Víme však také, že z této smrti pramení život, protože Ježíš ji proměnil v obětní gesto, v akt lásky a od základu ji proměnil: láska přemohla smrt. V Eucharistii nás z kříže všechny přitahuje k sobě (Jan 12,32) a dává nám stát se ratolestmi révy, kterou je on sám. Jestliže zůstaneme spojeni s ním, i my budeme přinášet plody, ani od nás nebude vycházet ocet soběstačnosti, nespokojenosti s Bohem a jeho stvořením, nýbrž dobré víno radosti v Bohu a lásky k bližnímu. Prosme Pána, aby nám dal svou milost, abychom ve třech synodálních týdnech, které právě zahajujeme, nejen říkali pěkné věci o Eucharistii, ale především abychom žili z její síly. Prosme o tento dar skrze Marii, draží synodální otcové, které zdravím s takovou láskou spolu s rozličnými společenstvími, ze kterých přicházíte a které reprezentujete, abychom učenliví k působení Ducha Svatého mohli pomoci světu stát se v Kristu a s Kristem plodnou Boží révou. Amen.

Bollettino Vaticano
2. 10. 2005

proti vystavovateli použít. Dříve mnoho věcí řešil bez zákonů předpisů či zákazů a sankcí Boží zákon, lidské svědomí a přirozená tabu. Jestliže to všechno má nahradit zákonodárce, ukáže se záhy, že je to nad jeho síly. Na jedné straně neustále roste počet zákonů, nařízení a ustanovení, protože každodenní praxe nemilosrdně odhaluje nepokrytá místa a nevyhnutelné slabiny v existujícím zákonodárství, vyhledávané a zneužívané lidskou zlobou. Na druhé straně upadá nezbytná kázeň a podřízenost. Je to pochopitelné. Nedá se přece předpokládat, že ti, kdo pohrdli Boží autoritou, budou o to horlivěji respektovat autoritu lidskou, vlastně pro ně anonymní a neosobní. Lidé tak dlouho usilovali o to, vymanit se z Božího zákona, až se místo pod Desaterem ocitli pod nesmírným a nepřehledným břemenem zákonů a předpisů a uplatňují, kde můžou, svou „svobodu a nezávislost“ i vůči lidským předpisům. Kdo sám sebe pokládá za svrchovaného pána, stává se nevypočitatelným a těžko ovladatelným. Motáme se v bludném kruhu, ze kterého nevyjdeme, dokud si opět nepřiznáme, že správné a žádoucí lidské chování se nedá postihnout zákony a sankcemi, není-li řízeno zákonem vepsaným v člověku od Boha.

Lidské předpisy mohou stavět lidskému jednání různé překážky a zábrany, ale nejsou schopny toho, co je pro člověka nejpodstatnější: nejsou schopny motivovat k dobrému a především nejsou schopny utvářet jeho lidské vztahy. Žádný lidský zákon nemůže dosáhnout toho, aby člověk miloval člověka. A právě bez lásky, která jediná oživuje, se společnost mění na stroj bez ducha, postrkovaným vpřed jen sobectvím a sankcemi, proto jeho charakteristikou je mravní úpadek a odumírání. Snaží se sice přímo manifestačně projevat známky

životnosti, ale jsou to jen uměle podněcované falešné a zaslepující emoce, které se opírají o nespoutané vášně a uvolněné pudy a bují nikoliv jako zdravě rostoucí organismus, nýbrž jako chorobný a zhoubný nádor. Do popředí se dostává to, co je vedlejší, zatímco to podstatné upadá a mizí.

Neživotnost a zaslepenost zmaterializované společnosti se nejvíce projevuje v jejím vztahu k rodině. Ačkoliv by si jí měla vážit a přímo žárlivě si ji chránit a podporovat jako jediné privilegované místo, na kterém závisí existenčně jak kvantitativně, tak také kvalitativně, chová se k rodině přesně opačně.

Umí si někdo představit něco jako „právní rodinu“, tedy rodinné společenství, které by svůj vnitřní život chtělo řešit jen předpisy a sankcemi? Život a vztahy základní buňky lidské společnosti se musí řídit něčím, co je naprosto srozumitelné i nemluvněti, které v ní přichází na svět. Musí se řídit zákonem nikoliv sepsaným a schváleným, nýbrž **vepsaným** přímo do lidské bytosti. Tento zákon byl do člověka vepsán přímo bytostně na základě vzoru, podle kterého byl stvořen, a podle cíle a smyslu, pro který byl stvořen. Tento vzor, zákon a cíl v jednom se jmenuje **Láska**. Jelikož Bůh je Láska a člověk byl stvořen k jeho obrazu a podobnosti, člověk bez lásky není autentickým člověkem. Jeden zaslepený prorok materialismu, který o tom neměl potuchy, prohlásil sebevědomě, že člověka stvořila práce. Takto polidštěný živočich však „polidšťoval“ svět kolem sebe tak, že za sebou zanechal miliony mrtvol a mravní poušť. Člověk se neliší od opice tím, že pracuje, ale tím, že miluje. Kdo je řízen sankcemi, snaží se uniknout. Kdo je veden láskou, vychází vstříc.

Když přišel na svět Boží Syn, aby restauroval vztah člověka k Bohu a člověka k člově-

ku, měly tyto vztahy za sebou již historii celých tisíciletí. Na nejrůznější formy a projevy lidské deviance a nevěrnosti neodpověděl však hromaděním dalších předpisů a příkázání a sankcí, ale právě naopak jejich až neuvěřitelným zjednodušením. Mohl si to dovolit nejen jako svrchovaný Pán, ale především jako dokonalý znalec člověka. Vždyť skrze něho všechno bylo stvořeno. Jen Boží Syn jako nejvyšší Zákonodárce mohl s nejvyšší možnou odpovědností i kompetencí prohlásit: Celý Zákon i Proroci spočívají na **příkázání lásky**. Boží Syn dokázal to, co nedokáže žádný lidský zákon: **proměnil sebelásku ze zdroje sobectví na závaznou míru lásky k druhým lidem**. Současně dal do přímé souvislosti znelidštění světa s absencí lásky: „Vystoupí mnoho falešných proroků, svedou mnoho lidí, takže se rozmůže nepravost a **ochladne láska**.“ Falešní proroci totiž dokázali obrátit lásku v její pravý opak: To, co vydávají za lásku všemožně oslavovanou a opěvovanou, je ve skutečnosti forma svrchovaného a sebezničujícího sobectví.

Odloučit církve a stát je možno vlastně jen v institucionální rovině. Církev nemůže řídit stát a stát nemůže řídit církev. Ale stát i církev představují živé lidi a ti nesou v sobě neodlučitelné oblasti a roviny, které stát pro svou zdravou existenci sice nevyhnutelně potřebuje, ale které sám není schopen řídit ani nařídít. Stát potřebuje instituci, která by v jeho občanech udržovala a živila životodárnou lásku. Na této instituci pak spočívá vážná odpovědnost před Bohem, aby svým hlásáním, živým příkladem a zprostředkováním milosti účinně plnila toto svěřené poslání. Jestliže se však sůl zkaží, čím bude osolena? K ničemu se nehodí a bude pošlapána.

-red-

„Pán je to, kdo působí v našem díle“

Tato slova napsal Don Jan Calabria, jeden z nejslavnějších kněží první poloviny dvacátého století. Je zakladatelem sirotčince Dům dobrých dětí, velkolepého díla péče o sirotky, které má své centrum v San Zeno di Monte nedaleko Verony. „Kdokoliv se podívá na toto dílo, může říci jedině: My, kdo jsme znali Dona Calabriu, víme, jak je chudý a nevzdělaný. Ten dům nemůže být jeho dílo. Zde působí Bůh – máme důkaz!“

Stalo se kdysi, že kardinál Bartolomeo Bacilieri z Verony na počátku dvacátého století diskutoval s jedním volnomyšlenkářem. „Aby bylo možné uvěřit, musel by člověk potkat nějakého svatého a vidět na vlastní oči nějaký zázrak,“ řekl nevěrec. „Tak si zajděte do Zeno in Monte. Tam můžete vidět obojí!“

Tam, v Zeno in Monte, nedaleko od města, žil „Jeníček“, přesněji řečeno Don Jan Calabria. Žil zde se svými spolubratry a se svými sirotky. Kardinál ho znal velice dobře. Věděl, že dílo Dona Jana je skutečně dílo Boží. Věděl, kým tento kněz skutečně je. Copak ho sám nepřijímal do semináře tehdy v roce 1892, když byl jeho rektorem? Abychom zůstali u pravdy, dokonce ho jednou ze semináře vyhodil.

Už od raného dětství chtěl být Jan Calabria knězem. Ale aby mohl tento dětský sen proměnit ve skutek, znamenalo to studovat, a to nebylo pro obyčejného člověka nic snadného. Matka Angela, úplný sirotek, se vdala za ševce Ludvíka a měla se co ohánět, aby si u bohatých něco vysloužila. Na otcově nemoci naučil se Jan již velice brzy, co to znamená, když se musí vydělávat peníze. Vypomáhal matce tím, že pracoval jako poslíček. Ve věku osmi let vstoupil do služeb sester Sary a Rebečky Camisových, které si vydělávaly žehlením. Obě tyto židovky chtěly mít tohoto chlapce a ten se zase zajímal o jejich víru. Dělal mu potěšení, když je mohl v sobotu doprovázet do synagogy a pak k Porta Vescovo ve východní části města, kam se obě vždy ihned odebraly, „aby viděly, zda nepřichází Mesiáš“. Jan odpověděl podle víry, kterou

mu zprostředkovala jeho matka, že Mesiáš už dávno přišel. Ale obě dámy se nedaly přesvědčit a neúnavně odpovídaly: „Mesiáš musí přijít, i když u toho nebudu, ale Mesiáš přijde.“

Jan nebyl stvořen pro řemeslo. Práce byla nutnost. Během otcovy nemoci a po jeho smrti v roce 1896, která rodinu definitivně uvrhla do bídy, přijímal nejrůznější zaměstnání a stejně často byl vyhozen. Až když se to stalo několikrát, svěřil matce přání svého srdce: vstoupit do semináře. Matka Angela se nad tím krátce zamyslela, pak si přehodila šál přes ramena a odešla k Donu Petru Scapini. Ředitel v San Lorenzo patřil k známým rodiny Calabrio-vých, a to nejen pokud jde o náboženské záležitosti. Často sáhl po peněženke a zmínil tu největší nouzi této rodiny. Jana znal velmi dobře. Přikývl, že připraví chlapce k přijetí na gymnázium, vše ostatní svěřil do Božích rukou.

„Nijak zvlášť nadaný, málo talentovaný,“ zněl úsudek profesorů. Don Petr souhlasně při-

kývl a na konci školního roku se pokusil doporučit chlapce profesorům, z nichž ne jeden byl kdysi jeho žákem. „On se nemůže stát knězem!“ zvolal jeden z nich. „A co když přece?“, odpověděl don Scapini. „Ale nevidíte, že je churavý a dokonale nevzdělaný?“ „Jistě, je to všechno, jen ne jednoduché, když se má někdo učit s prázdným žaludkem, a zdraví to také neprospívá.“ A tak přece jen nastoupil Jan do semináře: to bylo nejdůležitější. Pak v roce 1892 byl povolán k vojsku. Představení to pokládali za požehnaní, že mohou o tři roky odložit konečné rozhodnutí o jeho povolání. Tak dlouho tehdy trvala vojenská služba.

Jan ji strávil skoro celou v lazaretu. Zařadili ho mezi neschopné pro službu ve zbraní. A tak se učil léčit a utěšovat. Jeho obětavost šla tak daleko, že když na jaře 1895 propukla epidemie tyfu, nabídl se dobrovolně, že bude ošetřovat své nemocné kamarády. Sám se uzdravil a dostal 60 dní dovolenou na zotavenou. Matka Angela nevěděla, kde má vzít peníze, aby mu koupila

Don Jan Calabria

oblek, ale Prozřetelnost jí vyšla vstříc: vyhrála v loterii.

Při svém návratu do semináře se dostavil Jan přesně na první vyučovací hodinu. Mons. Bacilieri byl pramálo nadšen, když ho opět viděl sedět v lavici v první řadě, stejně jako před třemi roky. Byl tu opět starý problém, který bylo nutno vyřešit: Mons. Bacilieri se s ním nepáral a nechal ho propadnout. Třetí třídu gymnázia musel opakovat. Calabria sebral své věci a beze slova odešel. I Don Scapini k tomu mlčel a poslušně souhlasil. Ale při přijímací zkoušce na teologii řekl profesorům, kteří kvůli nedostatku jeho znalostí ani ve snu neuvažovali o tom, že zkoušku udělá, že se jednoho dne budou zodpovídat před Bohem, že udušili v zárodku kněžské povolání. A tak se stalo, že byl přece jen přiřazen mezi studenty teologie.

Kdykoliv mu to jen studium dovoľovalo, navštěvoval nemocné spolu s jinými přáteli, mezi nimiž byl i hrabě Francesco Perez. Ten se měl jednoho dne vzdát všeho, aby mohl pomoci Janovi při založení sirotčince. K jeho přátelům patřil také Goffredo Friedmann, protestant, který ho doprovázel na bohoslužby a později se stal katolíkem a stigmatizovaným knězem.

Mnoho soucitu a málo píle. To byla anomálie tohoto seminaristy. Jedna na smrt nemocná matka, která onemocněla na souchotiny, když viděla, jak je zbožný a starostlivý, chtěla se u něho vyzpovídat. „Já jsem jen chudobný klerik v sutaně a bohužel nic

První fotografie, Don Calabria první zleva, uprostřed Don Scapini

víc v ní není.“ Ale matka políbila lem jeho kleriky a svěřila mu své dvě děti, které se měly brzy stát sirotky.

Sirotci. Jednoho večera 1897 šel Jan z návštěvy nemocného domů. V jednom zákoutí spatřil na hromadě hadrů dítě, které častěji vídal, jak žebrá na Corso Castelvechchio. „Co tu děláš tak pozdě?“ „Oni mě zbili. Vždycky mě bijou.“ „Kdo tě bije a proč?“ „Říkají mi, že mám jít pracovat, že jsem budižkničemu. Večer musím přinést domů peníze. Když nepřinesu, tak mě zbijou. A tak jsem utekl a řekl jsem si, že půjdu k hodnému knězi.“ To dítě se dostalo, bůhví jak, do skupiny cikánů, kteří s ním jednali jako s otrokem. Jan ho vzal s sebou domů a zeptal se svého duchovního otce karmelitána Patera Natale od Ježíše na radu. Pater Natale mu řekl, aby si dítě nechal u sebe a prosil o znamení. Několik dní později poslal mu jeden známý Žid oblečení pro sirotka, který pak mohl být přijat do útulku pro bezdomovce v Bussolengo, kde byl také pokřtěn. Zřetelné znamení, které však mělo znamenat mnohem více, než tento mladý klerik a jeho duchovní otec mohli tušit.

Mezitím začalo nové století a nastal čas, aby bylo rozhodnuto o kněžském svěcení seminaristy Jana. Ve Veroně potřebovali biskupa. Volba padla na Bartoloměje Bacilieriho, rektora semináře. Tak znovu vznikl „případ“ Calabria. „Calabria... Co říkají profesori?“ „Vaše Excellence, názory se různí. Zvláště kvůli slabým výsledkům ve znalostech.“ „Pokud jde o vědění, je to beznadějný případ. Ale jak to vypadá s jeho dobrotou?“ „Co se toho týče, nemůžeme proti němu říct opravdu nic.“ „Dobrá,“ řekl biskup, „připustili jsme mnoho vzdělaných. Vezměme také jednoho zbožného. V domě Otcově je mnoho práce.“

Mladý kaplan Jan Calabria ve farnosti svatého Štěpána vyvolal nemalé pozdvižení.

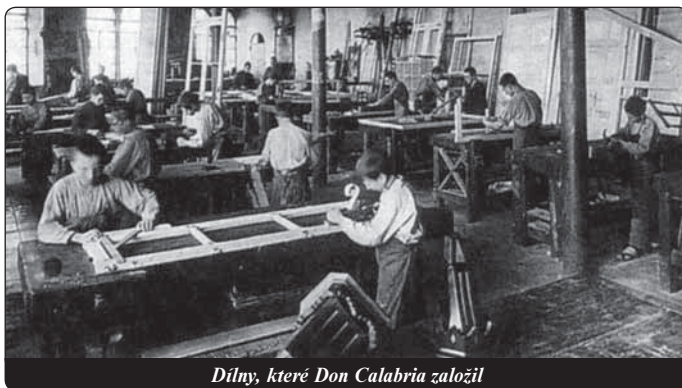

Sirotčinec v San Zeno in Monte

Snad proto, že se dal při volbách doprovázet od svých socialistických přátel, kteří ho chtěli chránit před zednáři, snad proto, že jeho návštěvy u nemocných již dříve vyvolaly pozornost, nebo snad proto, že mu rektor semináře po půl roce kněžské služby svěřil úřad zповědníka mladých seminaristů. „Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se kvádem nárožním,“ zněl ironický komentář profesorů. Když mu to sdělili, Don Calabria chvatně opustil místnost, kde bylo tolik vysokých církevních hodnostářů. Mezi dětmi, nemocnými a ve zповědnici se cítil mnohem lépe. Ale i on musel řešit vážné teologické problémy. Jednou se v nemocnici zeptal jednoho na smrt nemocného dítěte. „Chtěl bys jít do nebe?“ „Ne, otče.“ „A proč ne?“ „Protože jsem si málo pohrál s houpacím koněm.“ „Ale v nebi si budeš moci ustavičně hrát!“ „V nebi si můžeme hrát?“ „Samozřejmě!“ „Tak to bych chtěl jít do nebe.“ I ti nejzatvrzejší se rádi zpovídali u Dona Jana, ti nejob-

tižnější, kterým připadalo příliš těžké otevřít se Boží milosti. Jako jeden mladý opilec, kterému jednou dal Don Calabria almužnu, za což dostal od Dona Scarpiniho vynadáno: nedáváme almužny, které skončí v šenku. Pak jednoho dne ho sestra zavedla v nemocnici k lůžku umírajícího. „Podívejte se, už nemá před sebou mnoho života, ale o knězi nechce nic slyšet. Chtěl se vyzpovídat jen tehdy, když mu přivedou kněze, který mu dal jednou almužnu. Snad byste mohl zjistit, koho tím míní.“

Nerad diskutoval o náboženských tématech. Jednoho advokáta, který s ním chtěl hovořit o otázkách z dogmatiky, nechal přijít do nemocnice a požádal ho, aby ho doprovázel při jeho obchůzce nemocných, která se tentokrát obzvláště protáhla, až advokát porozuměl tomuto pokynu a zlostně se rozloučil. Ale více než cokoli jiného mu ležely na srdci děti. Snažil se je umístit u salesiánů nebo u řeholních sester, některé bral k sobě domů, až se mu matka Ange-

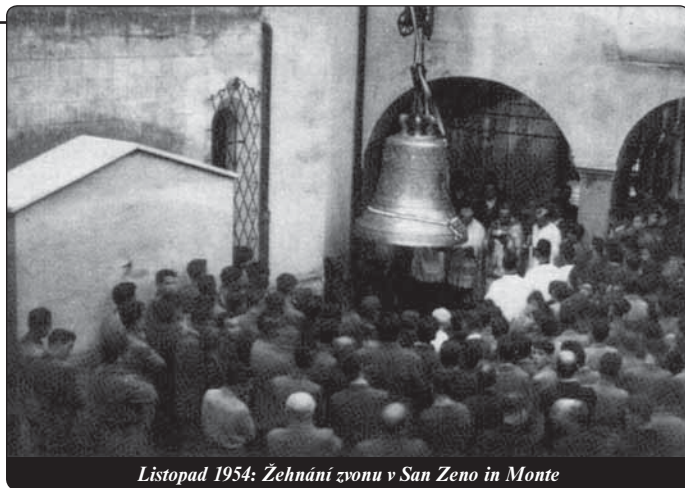
Dělny, které Don Calabria založil

la těžce roznemohla. Spolu se svým přítelem hrabětem Perezem slíbili Bohu, že jestliže se jeho matka opět uzdraví a bude žít ještě nejméně rok, bude se *in toto* věnovat osiřelým dětem. Psal se rok 1907. V tom roce začalo Dílo chudých služebníků Boží prozřetelnosti, kongregace, kterou měl založit o několik let později. Setkání s mladým knězem Donem Diodatem Desenzanem mělo být rozhodujícím impulsem a také větší svoboda, kterou získal jako rektor kostela svatého Benedikta. Zde začal Don Calabria přijímat první děti. Zde se učil svěřovat se se stále větší důvěrou Boží prozřetelnosti. „Je to Pán, kdo všechno působí,“ napsal o mnoho let později. „Když jsem u svatého Benedikta přijal první děti, nebylo zde v podstatě nic. Ptali se mě: »A kde mají ty děti spát?« »Ale podívejte se, když mi Pán pošle dítě, tak mi pošle také postel.«“

A pod vedením přítele Dona Diodata vznikl brzy první dům „Casa Buoni Fanciulli“. Z tohoto semene vyrostlo velkolepé dílo, jehož srdcem byl kostel a dům v San Zeno in Monte. Podílelo se na něm mnoho laických bratří a kněží a po různých tahanicích získalo i církevní schválení, ale současně mnoho nepřátel v církvi i mimo ni. Dílo, které Don Jan zcela postavil na Prozřetelnosti. Stonásobek okamžitě a k tomu navíc pronásledování. „Kdokoli se podívá na toto dílo,“ řekl prý jednou Don Calabria později, „může říci jedině: – My, kdo jsme znali Dona Calabriu, víme, jak je ubohý a nevzdělaný. Ten dům nemůže být jeho dílo: Zde působí Bůh – máme důkaz!“ Proto neúnavně říkal svým spolubratřím: „Neproste o pomoc ani o lidskou ochranu: Duše, duše, a uvidíte, jak se opakují zázraky z prvotní církve. Važte si jich, hledejte a trpte pro duše a já vás ujišťuji, že všechno ostatní, kvůli čemu si tak lámáte hlavu, vznikne samo třeba z kamenů.“

V jedné části domu v San Zeno dal Don Calabria napsat větu z Markova evangelia jako své životní heslo: *Všechno je možné pro toho, kdo věří* (srov. Mk 9,22). Dům, který v těch letech dal přibytěk stovkám sirotků a nikoho, kdo prosil o přijetí, neodmítl, stal se „Domem sirotků“, kterému dal jméno Don Girolamo Emiliani. Nad jeho dveřmi byl nápis: „Stálí zaměstnanci Domu dobrých dětí: Náš Pán, na němž musí všechno záviset, je Ježíš Kristus; Paní je jeho nejsvětější Matka a neposkvrněná Panna; správce sv. Girolamo Emiliani; pokladník bl. Josef Cotelengo; poradci sv. Josef, sv. Vincenc z Pauly, sv. Kajetán z Thieny, ctihodný Don Bosco; sekretář sv. Josef Kalasanský: příslušníci domu chudí služebníci.“

Přátelství Dona Calabria a rostoucí pověst o jeho svatosti nezůstaly s postupem času nikomu skryty. Také anglikánský pastor Clive Staples Lewis, autor slavného díla *The Screwtape Letters*, s ním udržoval čilou korespondenci. Nebo kardinál milánský arcibiskup Ildefons Schuster, který mu stál po boku především v letech tělesného a duševního utrpení, které Don Calabria nabídl dílu a Církvi, která zvláště v poválečném období byla zavalena krizemi. Jednoho dne napsal Schusterovi: „Slova, která jste mi jednou řekl, mi utkvěla v paměti: »Kanonický oděv by tu byl, to, co schází, je duch!« A protože k Vám mohu hovořit zcela otevřeně, chci Vám ještě říct, že s postupem let slyším ve svém srdci stále hlasitěji Ježíšův nárek: »Moje Církev!« Někdy mám dojem, že chybí víra, jistě mnoho věcí nefunguje správně. Jsme tak vzdálení od svatosti, o kterou musíme usilovat; proto se mi Ježíšovo Srdce jeví tak zarmoucené. A kladu si otázku: - Můžeme stále mlčet, dát věcem volný průběh, nebo musíme spíše mluvit, aby to uslyšeli i ti nezatrzelejší a nejzbloudilejší, aby to jimi otrásl a při-

Listopad 1954: Žehnání zvonu v San Zeno in Monte

vedlo je k zamyšlení? Zřejmě je litost v křesťanském lidu nemožná, jestliže sami nejdříve nevzbudíme litost.“ V červnu 1951 napsal: „Situace je z lidského hlediska nepochopitelná nejen kvůli tomu, co všechno Satan podniká proti Církvi, nýbrž ještě více kvůli úpadku mnoha křesťanů: měli bychom vlastně bojovat proti našim pekelným nepřátelům, a zatím se v širokých vrstvách křesťanů nic nepodniká. Mnoho mravních bitev jsme takřka prohráli (...), bitev, které nás stály mnoho energie a nepřinesly očekávaný výsledek. (...) Dílo Ježíše Krista, vykoupení, milost, křesťanská civilizace, Cír-

kev, všechno věci, kterým se už nevěnuje žádná pozornost a které jsou takřka ztraceny.“ Z těchto důvodů se měl Don Calabria v posledních letech až do své smrti v roce 1954 ještě ze své smrtelné postele nabídnout Církvi jako oběť, až k prožitku duchovní temnoty, která hraničila se zoufalstvím. Ale chtěli ho potěšit nejen jeho spoluobčané, obdržel od anonymního řeholníka z Florencie soustrastné řádky, které byly plné naděje: V dopisu stojí: „Vy, otče, jste nejněžnější tlukot mateřského Srdce Panny Marie. Matka Boží dává tlouci Vašemu srdci, aby osvitilo a zahřálo ty nej-

ubožejší, kteří jsou zahaleni do tmy a pohrouženi do chladu. (...) Proto Vás nechává v temnotě a v chladu, až budete mít tu nejvnitřnější spoluúčast na utrpení Ježíše Krista.“

V posledních dnech ho mučila pochybnost o vlastní věčné záchraně: „Co bude ze mne, ubohého chlapíka? Je důležité, nade vše důležité modlit se za mě. (...) Dějí se nové věci, strašné věci! Vážený Done Luigi, mám hroznou starost o věčnost. Přijďte co nejrychleji!“ Volal k sobě jed-

Pohřební průvod se zesnulým Donem Calabriem

ného ze svých nejlepších přátel, svého spolubratra Luigi Perdollu. Ten mu zanedlouho poví o těžké nemoci, která postihla Pia XII. Píše se listopad roku 1954. Don Calabria nabízí svůj vlastní život na výměnu za papežův. A jeho srdce přestává tlouci. Ti, kteří byli u něho v posledním okamžiku jeho života, vyprávějí, že recitoval lidovou mariánskou básničku ze svého dětství: „Když myslím na svůj osud, na to, že jsem synem Marie, pak ode mne, moje Matko, ustupuje všechna starost.“ A jen několik okamžiků před jeho smrtí řekl sotva slyšitelným hlasem jednomu spolubratru: „Ano, zdá se mi, že to nemůže být nikdo jiný než Ježíš, kdo mi přichází vstříc. A on požehná i tobě.“ Za ranního úsvitu 3. prosince 1954, kdy Don Calabria umírá, zdravotní stav Pia XII. je již na cestě k zlepšení.

Z 30giorni 5/1999
přeložil -lš-

ŽÁDÁME REFERENDUM

Fórum německých katolíků uveřejnilo 2. října prohlášení, ve kterém požaduje, aby o přístupu Turecka do EU bylo uspořádáno referendum. V prohlášení se pravi: „Turecko není ani zeměpisně ani kulturně evropskou zemí. Kromě toho v této zemi jsou hrubě porušována lidská práva, např. není zajištěna náboženská svoboda pro křesťany. Kurdská menšina je utlačována. Turecko zamlčuje genocidu, které se dopustilo na arménském obyvatelstvu.“ Možný přístup Turecka pokládá Fórum za „existenciální otázku pro Evropu, proto je třeba se dotázat všeho obyvatelstva, zda s tímto přístupem souhlasí.“ „Turecko nepřevzalo žádnou funkci mostu k muslimskému světu.“

NEDOPATŘENÍ

Skutečnost, že papež Benedikt XVI. podal svaté přijímání bratru Rogerovi, vysvětluje Vatikán oficiálně jako nedorozumění. Bratr Roger obdržel místenku do sektoru sv. Pavla, který je v sousedství prostoru, ve kterém se zpravidla nacházejí osoby vybrané k tomu, aby přijaly Eucharistii z rukou papeže. Protože byl ze zdravotních důvodů přivezen na poslední chvíli, sektor byl již plně obsazen, a proto byl umístěn v sektoru „Communio“. Odpovědný uvaděč se domníval, že bratr Roger patří ke skupině komunikantů a přivezl ho až k papeži. Před zahájením sv. přijímání bylo nicméně oznámeno, že k němu mohou přistoupit jen katolíci, kteří jsou řádně disponováni.

Katolická církev a západní civilizace

*Temný středověk? Ať už je to věda a umění, zemědělství a právo, charitativní díla a manžel-
ské právo: Nová kniha připomíná, že Západ za své nejpodstatnější vymoženosti vděčí církvi.*

Přesná a precizní analýza Thomase Woodse se chce vypořádat se všemi předsudky a představuje postupně ty oblasti, ve kterých církev sehrávala zcela rozhodující roli. Přirozeně západní civilizace se neodvozuje pouze od katolicismu, píše autor. Podle jeho mínění však snadno upadá do zapomenutí, kolik oblastí církev navodila, jako umění, hudba, architektura, věda a mezinárodní právo.

O středověku má mnoho lidí stále krajně negativní představy, ačkoliv mezitím již takřka všichni historikové „temný středověk“ popírají. V důsledku pronikajících barbarských národů a ustavičných válek sice 6. a 7. století skutečně bylo obdobím úpadku, ale rozpad a zničení by měly daleko větší rozměry, kdyby církev neusilovala o zavedení řádu.

Podle Woodse musí moderní civilizace děkovat především četným středověkým mnichům. Byli to oni, kdo opisovali významné římské texty a zachovali je budoucím generacím. A i když bylo mnoho klášterů v průběhu staletí zničeno, vyrážely ze země stále nové, aby převzaly jejich úkoly.

Středověké kláštery měly mimo to rozhodující vliv na rozvoj zemědělství. Od benedikťinů, kteří zřídili tisíce klášterů, získalo obyvatelstvo nesmírné vědění a významné znalosti, např. jak se pěstuje hovězí dobytek nebo včely, jak se vyrábí sýr nebo získává z vody energie. Při rozvoji vodních děl a zpracování kovů sehrály rozhodující roli cisterciácké kláštery.

Středověk, doba učení

Autor poukazuje na to, že středověk není „dobou ignorace“, spíše naopak onou dobou, ve které se zrodil univerzitní systém. Církev a konkrétně papežství

mělo rozhodující vliv na tento pokrok, který získal v druhé polovině 12. století silné podněty v lidnatých centrech, jako byla Paříž, Bologna, Oxford a Cambridge. Až do doby reformace obdrželo 81 univerzit papežskou zakládací listinu.

V této nové knize se poukazuje také na to, že církev měla velmi pozitivní vliv i na moderní vědy. Většinu lidí napadá v této souvislosti jen konflikt církve s Galileem Galileem. Woods však ukazuje, že tento případ nebyl tak negativní, jak to populární mýty rády představují. V každém případě měla církev zcela rozhodný přínos k moderním vědám, protože mnoho duchovních spojovalo své povolání ke kněžství s vědeckými zájmy.

Albert Veliký, dominikán, platí ve 13. století za pionýra moderní vědy. A Roberta Gros-

seteste, lincolnského biskupa a kancléře oxfordské univerzity, označuje Woods za jednoho z oněch středověkých mužů, kteří ovládali nesmírné znalosti. Je třeba ho označit za prvního vědce, který přesně vymezil kroky k provedení vědeckého experimentu.

Těsně sepětí církve s vědou trvalo po celá staletí. V 17. století to byl v Dánsku Mikuláš Steno, kterému vděčíme za první spis o základních principech moderní geologie. A v 17. a 18. století rozvinuli jezuité nesčetné vědecké poznatky, zvláště v oblasti matematiky a astronomie.

Rovněž v oblasti umění a architektury má katolická církev rozhodující vliv. Při pověstném obrazoborectví, kterému padly za oběť nesčetné malby, sochy a jiné umělecké předměty, byla to především katolická

církev, která se postavila proti této herezi.

V následujících stoletích převzala církev patronát nad stavbou velkých katedrál a podnítila vznik nesčetných uměleckých děl. Papežové byli mecenáši mnoha nejvýznamnějších umělců.

Mezinárodní právo

Objevením a dobytím Ameriky, Nového světa, byla katolická teologie postavena před netušeně velkou úlohu vytvořit právní a etické principy pro správné zacházení s domorodým obyvatelstvem na nově objevených územích. Jako nejznámějšího myslitele této doby jmenuje Woods dominikána Francisca di Vittoria, zakladatele koloniálního práva, který požadoval stejná práva na život, svobodu, kulturu a vlastnictví.

Spolu se svým spolubratrem Bartolomějem de las Casas byl Vittoria velmi rozhodným obhájcem domorodého obyvatelstva. Stavěli se rozhodně proti těm, kteří se pokoušeli je pokládat za méněcenné a legalizovat tak otroctví a svou vlastní nadvládu. Aniž se mohli zasadit o zamezení každého bezpráví, měli zásluhu na vývoji „přirozeného práva“ a „spravedlivé války“.

Thomas Woods poukazuje ve své knize na mnoho dalších aspektů západního právního systému, za jejichž původ je třeba děkovat církvi. Kodex kanonického práva (Codex Iuris Cano-

ZE SYNODU O EUCHARISTII

Moskevský arcibiskup Tadeusz Kondruszewicz káral zlořády při slavení Eucharistie. Takové nepořádky poškozují i ekumenické kontakty. „Porušování liturgických norem zatemňuje víru a nauku Církve o Eucharistii.“ Současný nežádoucí stav volá po novém dokumentu, který klade náležitý důraz na dodržování norem. Kristus nesmí být uražen nepořádky v liturgii. Kardinál Foley varoval, aby se při mediálních přenosech přísně dbalo na normy a nepřenášelo se nic, co není v plném souladu s liturgickými předpisy, a nešířil se tak dojem, že všechno je dovoleno. Biskup Fisichella z papežské lateránské univerzity požadoval, aby se stavěly jen takové chrámy, na kterých je evidentně poznat, že jsou to chrámy.

Biskup Manfred Scheuer z Innsbrucku vyslovil politování, že eucharistická úcta na Západě dramaticky mizí. Potvrdil to holandský kardinál Simonis: „Mše se pro Holanďany stala zcela bezvýznamnou.“ (Připomeňme si opět, že právě z Holandska jsme převzali „moderní způsob“ přijímání Eucharistie ve stoje a na ruku.) Litevský biskup rovněž litoval, že k svatému přijímání se přistupuje bez úcty, a požadoval návrat k původní praxi přijímat na kolenu a do úst.

NÁVŠTĚVA POLSKA

Benedikt XVI. sdělil v interview pro polskou televizi, že hodlá v červnu 2006 navštívit rodnou zemi svého předchůdce. Celý tento rozhovor bude polská televize vysílat 16. října, který byl v Polsku vyhlášen za „Den papeže“.

nici) je zde označen za nejstarší systematický zákoník. Byl vyvinut ve středověké Evropě a stal se základem později vznikajících právních systémů.

Rozhodný vliv měla církev na prosazení onoho principu, podle kterého platné manželství vyžaduje svobodný souhlas jak muže, tak ženy. Obrana, se kterou církev bránila lidský život, způsobila podle autora, že římská a řecká praxe usmrcování dítěte byla zastavena. Jiné barbarské praktiky, jako např. prozrazování vlastního práva bojem a nepřítelstvím na život a na smrt, byly vlivem církve ve společnosti zavrženy a vymřely.

Díla bliženské lásky

Další oblast, kterou Woods zkoumal, bylo charitativní působení katolické církve. Od prvních staletí usilovala církev o to, zmírňovat utrpení způsobené hladem a nemocemi. V souladu s evangeliem byli věřící vybízeni k tomu darovat církvi prostředky, které pak sloužily k poskytnutí pomoci těm, kteří byli v nouzi.

Již v rané církvi byly zřizovány hospice a hostince pro poutníky, ve kterých se dostávalo péče poutníkům, vykoupným otrokům a chudým, píše Woods. Také další skupiny, jako vdovy a sirotci, byly přijímány do církevních zařízení. Zřízení

nemocnic ve velkém stylu má svůj počátek v iniciativách církve ve čtvrtém století. Ve středověku to byly kláštery, které nabývaly lékařské ošetření v mnoha oblastech.

Rozsah těchto pomocných institucí byl tak velký, že i mnohé osobnosti, které byly vůči církvi nepřátelsky naladěny, platily katolické církvi svůj příspěvek: počínaje pohany přes protestantské reformátory až k významným postavám osvícenství, jako byl např. Voltaire.

Woods se zmiňuje také o tom, že v době Jindřicha VIII. protestovali angličtí občané proti rušení katolických charitativních zařízení, když král konfiskoval kláštery a jejich majetek. Zestátnění církevního majetku za Francouzské revoluce vedlo k tomu, že Francie měla v roce 1847 o 47 % nemocnic méně než v roce 1789.

Woods uzavírá svou knihu konstatováním: „Tak hluboce jsou zakořeněny principy, které katolicismus přinesl na svět, že dokonce ty proudy, které proti ní chtějí bojovat, řídí se křesťanskými ideály.“ Katolická církev „nejen přispěla ke vzniku západní civilizace, ona sama ji zřídila.“ Od tohoto základu se však současná civilizace stále více vzdaluje.

*Z Komma 28/2005
přeložil -lš-*

Byli to mniši, kteří ve středověkých kláštřích opisovali významné římské texty, a tak je zachovali budoucím generacím

Láska k bližním nezná hranic

Byl jsem izraelským konzulem v Miláně (1956/58), když Itálie oslavovala desáté jubileum svého osvobození. Jednoho dne jsem dostal dopis podepsaný 27 Izraelity zcela rozličného původu a povolání, které spojo-

Prof. Dr. Pinchas Lapide

val jeden společný jmenovatel: 25 měsíců svého života strávili ve sklepě kláštera františkánek a tomu vděčí za záchranu svého života. Nyní po deseti letech by se chtěli na vlastní náklady vrátit a vykonat u těchto sester děkovnou návštěvu. Napsali mi to, abych uvědomil sdělovací prostředky, sám přišel a propůjčil celé této návštěvě oficiální charakter.

Samozřejmě: řečeno, uděláno. Jednoho dne vjel konvoj do tohoto kláštera v malém městě, 30 černě oděných sester stálo vpředu a uprostřed nich jejich matka představená, dáma, které bylo hodně přes sedmdesát, špatně viděla, nedoslýchala a dvě sestry ji podpíraly. Začaly děkovné řeči... A když už to všechno trvalo dvě hodiny, šel

jsem k představené a řekl: „Signoro, promiňte ten rozruch, ale svět už má dost špatných zpráv. Snad by měli lidé někdy slyšet také něco dobrého. A proto zde museli být všichni tito lidé, kteří tu fotografují, dělají rámus a píšou.“

Po těchto slovech řekla matka představená větu, na kterou nikdy nezapomenu: „Povězte mi, pane konzule, vy jste komunisté, nebo jste fašisté?“ Na tuto otázku jsem poprvé v životě zůstal dlužen odpověď. Řekl jsem: „Signoro, dvě hodiny zde hovoříme o Horském kázání, o bliženské lásce, o Svaté zemi, o Jeruzalémě, a vy mi kladete takovou otázku?“

Nato stará dáma zrudla v obličej, strnula a řekla toto: „Víte, pane konzule, já jsem stará žena. Musíte mít na mě ohled. Ale tam dole ve sklepě, který jsme vám ukázaly, kde apropos sestry dvakrát na peci, na které pečou hostie, pekly macesy, aby židé ve sklepě nejen žili, ale také mohli slavit paschu – ve stejném sklepě 600 m vzdáleném od kanceláře gestapa jsme měly v roce 1942 komunisty, v roce 1943–1945 Židy a v roce 1946–1947 fašisty. Teď jsem z toho trochu popletená.“

Díky Bohu, že máme dnes v našem světě i takové lidi. Jinými slovy všechny řeči měly tento krátký smysl: Mluvili jsme o triádě utrpení, o vině a smrti, ale jako věřící bychom mohli skončit triádou lásky, naděje a smyslu života, neboť to byl konečně základ nebo lépe řečeno smysl našeho dnešního dialogu.

*Z Pinchas Lapide/Viktor Frankl:
Gottsuche und Sinnfrage
Gütersloh 2005*

SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH 2006

Oslavy Světového dne nemocných 2006 se budou konat od 9. do 11. února 2006 v australském městě Adelaide. Benedikt XVI. vydá k tomuto dni zvláštní poselství a vyšle svého zvláštního vyslance. Jako příprava se budou konat v Římě dva kongresy, jeden teologicko-pastorační a druhý přírodovědní.

Boj o hodnoty

V Salcburku se konal jubilejní kongres „30 let evropské lékařské akce“. Vystoupily na něm významné osobnosti.

Jednou z nich je Rocco Buttiglione, který se stal již takřka symbolickou postavou. Buttiglione je italským ministrem kultury a bývalý ministr Evropské unie. Nepodlehli však jako politik pokušení usilovat populistickými výroky o potlesk publika, ačkoliv stál před skupinou lidí, kterými otrásl a které pohněvaly intriky levičáků proti jeho jmenování komisařem EU. Vystoupil však sympatickým způsobem, který budí důvěru, spíše jako filozof než jako politik. Hloubá o podstatě Evropy, cituje filozo-

Rocco Buttiglione

fy a teology a předkládá k debatě závažné myšlenky: „Máme jistotu, že Evropa se ode všech ostatních kontinentů výrazně odlišuje.“ Buttiglione definuje Evropu nikoliv zeměpisně, ale především kulturně.

Tak říká: „Člověk může být Evropanem, aniž by věřil, že Ježíš je Boží Syn. Ale kdo neví nic o Ježíši Kristu a o Sokratovi, není Evropan.“ V protikladu k tezi, že Evropa je post-křesťanská, domnívá se Buttiglione: „Boj za pravdu evropské duše byl vždy obtížný. Každá generace musela znovu podstoupit tento boj.“ A pak vyslovuje závažnou výzvu: „Boj o křesťanskou Evropu začíná pro každého v jeho vlastní duši!“

V humorné narážce na svůj neúspěch v politické aréně

evropského parlamentu cituje Buttiglione jednoho irského mučedníka, který řekl: „Je snazší oddělit moji hlavu od mého krku než mé srdce od mého Pána.“ A pro něho platí: „Je snazší oddělit můj zadek od mé židle.“ Evropa je nerozhodná a váhá: „Musíme sem vnést odvahu bojovat na poli politiky o pravé hodnoty. Někdy budeme vyhrávat. Někdy budeme prohrávat. Ale spor, ve kterém se nebojuje, je vždy ztracen!“ Buttiglione vyslovil přesvědčení, že je nezbytné „morálně obnovit politiku“. „Neexistují-li žádné hodnoty, kdo by měl mocným zabránit v tom, aby druhým nevnucovali svou vůli?“ Buttiglione vyslovil politování, že křesťané se celá desetiletí drželi stranou od politiky. Je třeba vydávat svědectví a bojovat „proti totalitarismu, který dává v šanc poslední principy svobodného státu.“

Druhou významnou postavou byla Christa Meves

Je to žena, která více než třicet let statečně bojovala a které kongres připravil velké ovace. Bojovala za rodinu a všechno, co ji upevňuje: proti ztrátám ve výchově, zanedbávání mládeže a zhoubné předčasné sexuální

Christa Meves

výchově. Když se již stala nevázanost hlavní charakteristikou dnešní doby a rozvrácení rodiny již tak daleko pokročilo, musíme její varování jedinečně potvrdit.

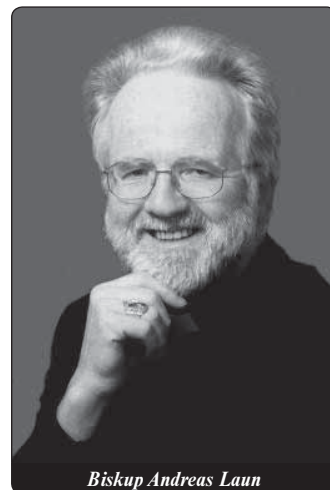
„Bez ohledu na všechny zkušenosti dále pokračuje bourání tradiční rodiny. Místo vědecky doložené zkušenosti o nenahraditelnosti rodinné výchovy prosazují se zhoubné ideologie. Jako např. ideologie o rovnosti pohlaví.“ Christa Mevesová zná tato dramata ze své vlastní psychotherapeutické praxe: polovina trináctiletých dívek podlehla návyku kouření. Dvacet procent žáků vycházejících ze základní školy je neschopných práce a polovina nezaměstnaných není ani schopná vydržet u systematické činnosti.

„Cesta zkázy“ začala podle Mevesové pohřbením autority, především rodičovské. Každý pěstitel psů, který prodá štěňata příliš mladá, dostane pokutu. Ale rodičům se namlouvá, aby své děti odstavili co možná nejdříve. Přitom „velkolepý experiment kolektivizace malých dětí už dávno ztroskotal“. Nejnovější výzkumy mozku může Mevesová předložit jako důkaz: „Duševně zdravý rozvoj mozku malého dítěte závisí od přirozených podmínek, které není možno nijak účinně změnit.“

Jsou to především četné a vytrvalé kontakty dítěte s matkou, které formují inteligenci dítěte, a to již v tiché době těhotenství. Proto je nezbytné uznat mateřství jako „životně důležité povolání“. Christa Mevesová nehodlá rezignovat. Mobilizuje stále k odporu proti „výprodeji křesťanského Západu“ a říká prorocky: „Potřebujeme novou kulturní revoluci, tentokrát křesťanskou!“

Třetí postavou je biskup Andreas Laun: „Velký útok na rodinu“

Salcburský biskup Laun jí dává za pravdu: „Dnes zažíváme velký útok na rodinu.“ Církve musí s „prorockou silou pře-

Biskup Andreas Laun

vzít úkol strážce“, protože ona je „strážkyně nezrušitelné pravdy“ a je to její „základní úkol“ vést lidi k zamyšlení a obrácení.

Snad by se více muslimů obrátilo ke křesťanství, kdyby se církve uvědoměle ujala svého misijního úkolu v Evropě. To je však možné jedinečně tehdy, když církve v Evropě postaví na první místo rodinu a především „ano“ k dítěti. Rodina, na které spočívá budoucnost světa, se musí stát ústředním bodem jejího pastoračního působení.

Čtvrtým z řečníků byl známý pedagog prof. Reinhold Ortner

Ukázal, jak zhoubně se projevuje existenciální ztráta zážitků

Prof. Reinhold Ortner

v rozpadlé rodině na vývoji dítěte. Uvedl alarmující data o růstu psychosomatických poruch u dětí v důsledku zanedbání péče. Roste silně počet agresivních a depresivních dětí. Jejich chybné chování je ve skutečnosti

„výkřikem soužené duše“. „Existenciální pramen síly v rodině nesmí vyschnout ani být zničen.“

Nejlepší průpravu pro život dostává dítě tím, že je ve své rodině rodiči milováno a přijímáno. Místo toho se dnes otcům a matkám namlouvá, že rodičovské fušování se musí nahradit „profesionální péčí“. Žádná „celodenní výchova“ nemůže však dát dětem to, co jim dává rodina.

Profesor Manfred Spieker soudí: Úkolem křesťanů není pohrdat světem, ale svět uzdravit. Křesťané jsou povoláni, aby svou každodenní práci proměnili v modlitbu a spojili každodenní boj s kontemplací. Jan Pavel II. není jen symbolickou postavou dvojí jednoty člověka s Bohem a s lidmi navzájem, nýbrž je přímo „vtělením evropské identity“.

S Evropou je podle prof. Spiekerera nerozlučně spojena důstojnost lidské osoby, svrchovanost práva a rozlišování duchovního a politického násilí. Křesťanství tím, že relativizovalo královskou moc a pak politickou moc, přispělo podstatně k identitě Evropy. Křesťanství připravilo půdu pro lidská práva a logikou „lásky k všednímu dni“ vytvořilo v Evropě typicky pozitivní postoj k světu.

Ústavní stát má své kořeny v antice a křesťanství, jak to formuloval Buttiglione zmínkou o „Ježíši a Sokratovi“. Křesťané musí znovu objevit své kořeny. Nová evangelizace Evropy je něco více než šíření „hodnot evangelia“. Jde totiž o nové setkání s Ježíšem Kristem.

Podle Kath-net

Přinést svět Krista

Rozhovor Christofa Gaspariho s P. Leo Maasburgem, ředitelem papežského misijního díla v Rakousku

Misie – to je snad dnes už nepřijatelné slovo. Většina je spojuje s agresivním pokusem o obrácení, s indoktrinací, která pokládá toho druhého za nevyzrálého. Co je možno postavit proti takovým představám?

Jedno srpnové dopoledne jsem seděl na lavici hřištníků v dómu sv. Štěpána a čekal, až na mě přijde řada ke zpovědi. Relativně hlasitě se pokoušel vedle jeden mladý muž vysvětlit svému příteli, že vedle je adoráčnická eucharistická kaple, kde na něho čeká osobně sám Bůh; jedna matka vyprávěla dceři, že Matka Boží na oltáři drží v náručí dítě; dva Asiaté diskutovali, nakolik jsem jim rozuměl, o liniích dómu, které vedou do výšky k Bohu... To jsou přece všechno misionáři, pomyslel jsem si, každý svým způsobem. Ano, myslím, že v každém člověku je hluboce v duši vepsán dar být misionářem. Nemůže jinak než být misionářem. Způsobem, jakým je a jakým byl, nedělá nic jiného, než že stále hlásá. Otázka ovšem je, co a kdy hlásá? My všichni jsme, ať už žena v domácnosti, zemědělec, podnikatel, politik nebo ten, co podkládá bomby – misionáři v širším slova smyslu, ať už jsme si toho vědomi nebo ne. Jsem vždy nositel poselství a tímto poselstvím měním svět. Otázka nyní je: Jaký duch nebo zloduch stojí za našimi skutky? Jednajícím jsem vždy já, ale kdo je otcem myšlenky, a tedy mých činů?

A jak to vypadá z pohledu věřícího?

Obsah jeho misie odkázal člověku Bůh, když mu dal úkol součinnosti: *Naplňte zemi a podrobte si ji...* (Gn 1,28). To byla základní „misie“ člověka. V Novém zákoně dává Ježíš misijní příkaz: *Jděte ke všem národům a učíte je ze všech lidí mé učedníky, ... naučte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal* (Mt 28,19). Ježíšovo poslání doplňuje onu výzvu k součinnosti.

Je-li tím, kdo dává úkol, pravý a milující Bůh, jak je možné, že dochází k agresivním pokusům o obrácení, indoktrinaci a pod?

Ačkoliv je to s podivem, Bůh svěřil svou misii svobodným a křehkým lidem. Jako misionář mohu hlásat mnoho věcí: Boha, bůžky, dobro, zlo, sebe sama a svůj životní styl. Pověřit něčím svobodnou bytost nese s sebou riziko zneužití. Již na samém počátku měl svou „misi“ skvostný, svobodný tvor Lucifer – Světloňoš. Měl přinášet lidem světlo poznání tajemství stvoření, aby ve vděčné lásce uznávali Stvořitele a velebili ho. Ale stalo se něco nepochopitelného: Světloňoš předává v krajní zaslepenosti nikoliv Boha, Pramen všeho světla, požadoval poctu jen pro sebe.

Má misie v době dialogu a rozhovoru rovného s rovným ještě vůbec místo?

Dialog je důležitý prostředek hlásání. Označil bych ho za „ohleduplné navázání kontaktu k vzájemnému poznání“. Musí být vymodlený v živém svědectví víry a lásky, které dává bližním možnost pod vlivem milosti se vědomě a svobodně přiklonit ke Kristu (tradičně se tomu říká „obrácení“). V dnešním pojetí se jedná o čtverý dialog, ve kterém se parita vztahuje na partnery dialogu, nikoliv na obsah:

P. Leo Maasburg

- „dialog života“, ve kterém lidé žijící v sousedství prožívají spolu své problémy, ale také sdílejí radost a utrpení;
- „dialog jednání“, ve kterém křesťané a nekřesťané spolupracují v nasazení pro druhého člověka;
- „dialog náboženské zkušenosti“, ve kterém se vzájemně sdílí duchovní bohatství v respektu k formám zbožnosti toho druhého;
- „dialog teologické výměny“ mezi odborníky s cílem lépe poznat a ocenit tradiční hodnoty toho druhého.

Mezináboženský dialog patří k evangelizačnímu poslání Církve, nenahrazuje však hlásání poselství o univerzálním spásném významu Ježíše Krista.

Mnozí se domnívají, že jinověrce není možno získávat pro víru, protože tím se odcizují své kultuře.

Znamená snad odcizení kultuře, když se pokoušíme odvést Aztéky od obyčejce přinášet ročně 30 000 krutých lidských obětí? Nebo je odcizující dnešní úsilí osvobodit islám od teroristického násilnického potenciálu, postavit hráz proti bezmezné korupci nebo proti modernímu otroctví sexuální propagandy? Je nutno zbavit pojem „kultura“ jeho zdánlivě samospasitelného obsahu a nezaměřovat kmenové náboženství s malým rájem. Každá kultura přináší něco krásného, co stojí za to, aby bylo zachováno, ale také

SATANOVO DÍLO V AMERICKÉ DIECÉZI MIAMI

V diecézi Miami i za její hranice se razantně šíří ostře proticírkevní homosexuální sdružení „Pink Mafia“ (Růžová mafie – růžová je barva homosexuálů). Vrcholného rouhání se dopustil jeden homosexuální kněz, který při mši podával svaté přijímání nejen aktivním homosexuálům, ale také svému psu. Celý případ písemně dokumentoval církevní právník Sharon Bourassa: V této proticírkevní skupině se praktikuje homosexuální styk, krádeže, drogy a party. Vatikán vyslal do diecéze zvláštního vyšetřujícího emisara.

něco banálního, zavrženého, něco posvátného i škodlivého a potřebu uzdravení. To platí také pro současnou „křesťanskou kulturu“ Západu: potřebuje např. uzdravení svého narušeného respektu k posvátnosti života! Obrácení nemá nic společného s odcizením kultury, nýbrž znamená uzdravení, posvěcení a zdokonalení.

Nestačí tedy, aby muslimové, židé, hinduisté, animisté, buddhisté atd. usilovali o to, žít svůj světový názor podle svého svědomí?

Nestačí – a k čemu? K dosažení našeho věčného cíle? Co je náš věčný cíl? Je to „salvation“, spasení, jak to nabízejí američtí televizní kazatelé? Nikoliv. Svätý Petr říká zcela jasně, co „stačí“: *Budte ve všem svým jednání svatí, jako je svätý ten, který vás povolal* (1 Petr 1,15–169). Každý pokřtěný je po výtce povolán ke svatosti, a proto také slavíme 1. listopadu slavnost Všetech svätých. Naším cílem není „záchrana“, nýbrž svatost. Záchrana, spása je vedlejší produkt. Být svätý znamená v celém svém jednání, myšlení a konání stát se podobným Kristu. Je tu nějaké „stačí“? Já nevím a nemohu vědět, zda muslimům, hinduistům a animistům k tomu stačí žít podle jejich svědomí. Doufám, že ano. Ale obávám se: jestliže my křesťané tuto Boží touhu nepochopíme a nepocítíme to jako posláni, že ji máme sdělit ostatním, může se stát, že to pro nás „nepostačí“.

Mnozí tvrdí, že je to domyšlivost, když se křesťané domnívají, že musí druhé obšťastnit svou pravdou, jako by jenom křesťané měli pravdu.

Co je pravda? – ptal se již Pilát zbičovaného Krista. Je snad pravda „všeoblažující okamžité štěstí, které je na skladě podle potřeby“? Slibovat takovou světovou spásu je vlastní ideologiím před tím, než se probudí do pravé skutečnosti, politickým stranám

Čeho potřebujeme nejvíce: modlitby!

Do naší redakce přišel dopis vzácné obětavé ošetrovatelky P. Filipa M. Antonína Stajnera – na závěr píše: „V příloze Vám posílám text, který mi P. Filip nadiktoval očima, jinak není schopen komunikovat. Třeba se bude hodit k vytištění ve Světle.“ Telefonicky jsem si dal popsat techniku jeho komunikace – a žasl jsem a nezaváhal slíbit uveřejnění.

Uvítal jsem svědectví P. Filipa právě v době, kdy chceme co nejvíce lidí zaangažovat k modlitbám a obětem – také v rámci iniciativy „Europe for Christ“. Přitom vzpomínám na slova pana biskupa Radkovského v plzeňských Aktech kurie z r. 2003: „Když selhává politika, žurnalistika, média, kultura, nesmí

selhat církev, která má na to své, již z evangelia osvědčené prostředky: půst a modlitbu.“

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mt 5,7).

Skutky apoštolské svědčí o zázracích po vkládání rukou a modlitbách apoštolů a jejich učedníků. Zapomněli jsme na to? Jistě ne všichni – v Německu před pár měsíci probíhal beatifikační proces s venkovským farářem, který využíval každé pří-

před volbami a mladým idealistickým revolucionářům. Křesťanství však nezná žádnou tajnou formuli „pravda“, aby přinutila lidstvo ke štěstí. Křesťanství svědčí jen o jednom: V židovském kulturním prostoru došlo z hlediska lidských dějin k jedinečné události všeobecného významu: *Jednorozený Boží Syn se stal člověkem a přebýval mezi námi.* (srov. Jan 1,1–2). Tento jednorozený Boží Syn řekl Pilátovi: *Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas* (Jan 18,37). Tento Boží Syn říká: *Já jsem cesta, pravda a život* (Jan 14,6). V těchto slovech z Janova evangelia je vysloven základní nárok křesťanské víry. Na tomto nároku se zakládá misijní tendence víry... (Ratzinger: *Víra, pravda, tolerance*).

Bůh nepředal křesťanství nějaké privilegium pravdy, nýbrž něco jako **kritérium pravdy** (*Jako jsem já miloval vás, i vy se máte navzájem milovat*, Jan 13,34). Toto měřítko přináší „království pravdy“ všude tam, kde se podle něho žije. Každý může poslechnout a každý bude podle toho souzen, křesťané i nekřesťané.

Z toho plyne: Jestliže Kristus, jak věříme, je skutečně Pravda Stvořitele, pak běda nám, jestliže ho nehlasáme (srov. 1 Kor 9,16). Protože nikoliv my křesťané máme pravdu, nýbrž je to Kristus, Pravda Stvořitele pro všechny lidi.

Co znamená vlastně inkulturace Kristova poselství?

Inkulturace znamená učinit poselství sdílitelné. To je předpoklad pro plodný dialog. Misie je zaměřena na takovou změnu kultur a náboženství, aby odpovídala tomu záměru Stvořitele, který nám ukázal v plnosti jeho Syn Kristus. Misie není jednosměrná cesta: mění nejen příjemce poselství, ale také předávající. Vždy mě fascinuje vidět, jak velice změnili velcí misionáři nové doby země své misie, ale jak současně našli domov v těch kulturách, kterým přinesli křesťanství: například jihotyrolský misionář sv. Josef Freinademetz, jehož činnost platila i pro Čínany za směrodatnou a jehož vzezření na konci jeho života se málo lišilo od domorodců. Nebo matka Tereza se svým světoznámým indickým

ležitostí, aby žehnal... A následovaly zázraky...

A jak vidět, nezapomněl ani P. Filip. Kéž by jeho zkušenosti vyvolaly „řetězovou reakci“!

-jv-

Moji milí přátelé v Ježíši a Panně Marii!

K napsání tohoto článku po delší době mě inspiroval autobiografický portrét těžce nemocné paní Karin Struck (Světlo 37/2005) „Utrpení a síla důvěryplné modlitby k Bohu“.

Kdysi jsem navštěvoval nemocného spolubratra na onkologii. Snažil jsem se, aby žil, ale už měl svůj věk. Na sousední posteli ležel mladší muž; měl zřejmě závažnou diagnózu, ale nevědělo se jakou. Při

sári s modrými pruhy, kterou dnes i mnozí hinduisté uctívají jako vlastní božstvo. Právě na příkladu albánské ženy matky Terezy a jejích sester může vidět západní křesťanství své obohacení o indickou kulturu: o nové vědomí o chudých tohoto světa, uznání jejich důstojnosti tím, že v nich identifikujeme samotného Krista.

Je nová evangelizace moderní výraz pro misii, zvláště v novopohanském prostředí?

Každá generace musí znovu dobývat víru. To, co se dříve označovalo za předávání víry, omezuje se dnes v nejlepším případě na uvedení do určité náboženské kultury v dětství. Jestliže tento kulturně předaný rámec víry není dále posilován vzděláváním ve víře, většinou nevydrží tlak moderního laicismu. Rozpadne se při prvním důležitém životním rozhodování, když spolu konkurují křesťanská a světská řešení. Novopohanské klima střední Evropy vyžaduje nové misie, nové objevování spásitelné Boží přítomnosti.

*Z Vision 2000 - 5/2005
přeložil-lš*

jedné mé návštěvě mě prosil: „Pane faráři, pomodlete se taky za mě.“ Slibil jsem a hned jsem na něho vložil ruce a požehnal mu. Při další návštěvě jsem ho zastihl na odchodu. „Kampak?“ ptám se. „Ale,“ odpovídá muž s rozzářeným obličejem, „spolehl jsem se na vaše modlitby, pane faráři, a všechny příznaky nemoci jsou pryč!“ Tiskne mi ruku na rozloučenou a po boku své manželky odchází. Bohu díky!

Před sedmi lety mě potkala podobná událost. Desetiletého Honzika srazilo auto. Chlapce, těžce zraněného včetně mozku, dopravili vrtulníkem do naší největší dětské nemocnice. Ustaraný strýc za mnou přiběhl s prosbou, abych ho navštívil a udělil mu svátosti. Nečekaje ani minutu rozjel jsem se z mé farnosti v severních Čechách na šedesátikilometrovou pouť do Honzíkovy nemocnice na ARO. Jako duchovnímu mi udělili výjimku ke vstupu k vlastně umírajícímu malému pacientovi. Ležel na speciálním lůžku, udržován při životě nejrůznějšími přístroji a ponořený do umělého spánku.

Udělil jsem mu svátost pomazání nemocných, vzkládal jsem na něho ruce a pak jsem se u něho pomodlil svatý růženec. Svou návštěvu jsem denně opakoval po celý týden s naléhavou prosbou k Růžencové Královně. S Eucharistií na prsou jsem opětovně na chlapce vkládal ruce, pamětliv slov Pána Ježíše.

Po týdnu se Honzík probral z umělého spánku a lékaři strnuli v úžasu: Honzík je zdrav! Rodina byla šťastná a já jsem se vrátil ke svým povinnostem. Nikdo nevěděl, že jsem u něho denně klečel jako kněz z Pánova příkazu: „Na nemocné vkládejte ruce a modlete se!“

Teď jsem sám v roli Honzika s diagnózou ALS. Podle prognóz lékařů mám už roky patřit mezi podzemní obyvatele staroboleslavského hřbitova. Zatím lámu všechny rekordy, teď už s nasazením nejmodernější techniky (dýchá za mě ventilátor).

Asi čekám na vztažené ruce kněží vytrvalců!

V Kristu a Panně Marii

Váš P. Filip M. Ant. Stajner

Výzvy fatimského poselství (29)

Mimoto, jak se praví v evangeliu, nám také bude dáno poznat a žít s Duchem Svatým, který přišel, aby přebýval v nás a byl s námi: *A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás* (Jan 14,16–17). Jedná se o poznání skrze víru, které svět přirozeně nemá. Možnost poznat Ducha Svatého je úžasná milost, kterou nám on dává: *Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás.*

Ano! Je to nesmírná milost, že můžeme poznávat Boha prostřednictvím víry: poznávat zjevení Boha a jeho lásky, kterou nám projevuje ve všech svých dílech; poznávat ho v lidských vědách, v umění, v silách či věcech, které nás obklopují: všechno je projevením Boha, neboť on se nám zjevuje ve svém díle. Zde můžeme jistým způsobem aplikovat onu výzvu, s kterou se Ježíš obrátil na své učedníky, aby ve vykonaných skutcích viděli přítomnost Toho, který je v něm učinil: *Věřte aspoň pro ty skutky* (Jan 14,11). Moci poznávat Boha, i když omezeným způsobem, který je vlastní našim možnostem, je milostí neocenitelné hodnoty! Moci poznávat Boha jako Otce, který nás stvořil, jako Bohočlověka, který nás vykoupil, jako Ducha Svatého, který nás vede po cestách pravdy a lásky: *Až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy* (Jan 16,13).

Celá pravda je pak jistým způsobem láska, neboť, jak říká sv. Jan, Bůh je láska. Proto milovat znamená mít největší Boží dar, protože znamená mít samotného Boha: *Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek* (Jan 14,23). Znamená vlastnit Boha a nás ponořené do Boha: znamená Boží lásku v nás, sdílenou přítomností tří božských osob,

kteřá nás má vést k tomu, abychom žili ponořeni do oceánu nadpřirozeného života a stále kráčeli po cestě vyznačené světlem Božího slova. Tímto způsobem se Boží láska v nás projevuje, nás přetváří a ztotožňuje se třemi božskými osobami skrze úplné sjednocení s Ježíšem Kristem: *V onen den poznáte, že*

já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat (Jan 14,20–21).

Je to proto láska, která nás přetváří v živé chrámy Nejsvětější Trojice, neboť Bůh je láska a sděluje nám život své lásky, kterou je Boží život v nás – *dám se mu poznat* –, kterou je Kristův život v nás, jak on prosil Otce: *Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal a tito moji učedníci poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat své jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich* (Jan 17,25–26).

Materialistický svět nepoznává Boha, nechápe duchovní život přebývání Nejsvětější Trojice v nás. A nejenom ho nechápe, ale přímo se kvůli němu rozčiluje a pronásleduje ho; pronásleduje ho však, protože ho nepoznává, nezná bezedné poklady a bohatství, které má v sobě. Ježíš Kris-

tus toto všechno věděl, a aby nás předem varoval, řekl: *Jestliže vás svět nenávidí, uvažte, že mne nenáviděl dříve než vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co mu patří. Že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: „Služebník není víc než jeho pán“* (Jan 15,18–20).

Svět svádí a klame a Kristus se nemůže ukázat těm, kdo se nechávají zlákat lživými iluzemi světa. Proto ti, kdo žijí v zajetí materialismu, nechápou řeč Ježíše Krista, která je Božím slovem; patří mezi povolané, protože všichni jsme povoláni k následování Božího zákona, ale nejsou vyvolení, protože nechtějí slyšet hlas Boží – tj. Kristovu nauku, která je Božím slovem – a následovat ho. A odmítnutím Krista – jediného, který má „*slova věčného života*“ (Jan 6,68) – uzavírají sami sobě přístup do věčného života. Proto v modlitbě, kterou se Ježíš při Poslední večeři obrátil k Otci, řekl: *Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdaril ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. (...) Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo* (Jan 17,1–6).

Především vidíme, že Ježíš Kristus nám jasně říká, že věčný život spočívá v poznání Boha a Syna, kterého Otec poslal. Je tomu tak, neboť poznání Boha nás vede k lásce, láska nastoluje jednotu a jednota nám předává nadpřirozený Boží život. Pak si všimněme, jak Spasitel prosí Otce za ty, které si vyvolil ze světa, aby byli jeho; a jsou jeho, protože zachovávají jeho slovo: *Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo.*

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje seminář **O ROZPOZNÁVÁNÍ POVOLÁNÍ pro mladé muže** dne **26. listopadu 2005 od 9 do 17 hodin** v Církevním domově mládeže Petrinum, Veveří 15, v Brně. Více o semináři také na www.rozpoznavani-povolani.cz. Témata přednášek: povolání k manželství, povolání k zasvěcenému životu, povolání ke kněžství, znaky povolání a překážky povolání, beseda lektorů s účastníky. Cena je 300 Kč. Přihlášku a ústřížek zaplacené složenkou pošlete na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, Kontaktní telefon: 543 215 265, e-mail: brnomen@milesjesu.com, b. ú.: 1986 436 60287/0100.

XII. Dny P. ANTONÍNA ŠURÁNKA konané u PŘÍLEŽITOSTI 23. VÝROČÍ jeho úmrtí
Sobota 29. října 2005 - Uherské Hradiště, 8. setkání příznivců P. Antonína Šuránka v klubovně na faře. Program: 13.30 hod. - předpremiéra filmu Život P. Antonína Šuránka ● 17.00 hod. - dušičková pouť na Sv. Antonínku ● 18.00 hod. - křížová cesta ● 18.30 hod. - premiéra filmu Život P. Antonína Šuránka (promítání na plátně, možnost zakoupení videokazety).

**Čtvrtek 3. listopadu 2005 - Ostrožská Lhota. Program: 17.00 hod. - přednáška P. Petra Dujky na téma Postavení křesťana v dnešní době (Pastorační dům P. Antonína Šuránka) ● 18.00 hod. - mše sv. v kostele sv. Jakuba ● 18.45 hod. - společná modlitba u hrobu P. Antonína Šuránka.
 Srdečně zvou pořadatelé: *Jednota Orla Uherské Hradiště, Matice Svatoantonínská, farnost Ostrožská Lhota.***

KNÍHOVNA BISKUPSTVÍ BRNĚNSKÉHO

Srdečně zveme všechny zájemce k návštěvě naší knihovny v **pondělí 31. října 2005 na DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ**, který jsme pro Vás připravili při příležitosti 4. výročí obnovení činnosti Knihovny biskupství brněnského.

Seznámíme Vás s naším fondem knih, časopisů a elektronických dokumentů, s projektem „Knihovna dr. Vorlíčka“, budete si moci prohlédnout farní věstníky brněnské diecéze, farním knihovnám bezplatně nabídneme duplicitní literaturu k doplnění jejich fondů.

Zájemce o využívání služeb naší knihovny rádi zaregistrujeme. Pro všechny bude připraveno malé pohoštění. Těšíme se na Vás v době od 8 do 18 hod. v klášterě alžbětinek (tramvaj č. 2, 5, 6, 7; autobus č. 44, 84 - zastávka „Poříčí“), Knihovna biskupství brněnského, Kamenná 36, 639 00 Brno.

Tel.: 543 331 406; e-mail: knihovna.brno@biskupstvi.cz; internet: www.biskupstvi.cz/knihovna.

Praha - Břevnov: setkání zájemků o benediktínskou spiritualitu. Začátek **5. 11. v 9.00 hodin.** Na programu přednáška, mše sv., diskuse, oběd (prosíme o přihlášení se). Informace a přihlášky: benediktinky@centrum.cz, SMS 604 918 825, tel. 220 406 111 - břevnovský klášter.

TRADIČNÍ SETKÁNÍ BÝVALÝCH POLITICKÝCH VĚZŇŮ KOMUNISTICKÉHO REŽIMU K 17. LISTOPADU VE ZNOJMĚ

Zahájení mší svatou (za oběti komunistické zvěle) v kostele sv. Václava a Nanebevzetí Panny Marie ve Znojmě Louce v 11 hodin. Po mši sváté bude u pomníku obětem komunistického teroru před kostelem (po modlitbě za zemřelé oběti nacistického a komunistického násilí) vzpomínkový program.

Centrum pro rodinný život, Olomouc zve srdečně rodiny na týdenní zimní pobyt pro rodiče a děti pod názvem Silvestr v Tatrách aneb: **Jak křesťanský prožít příchod Nového roku? ● 27. 12. 2005 - 2. 1. 2006 ● Slovensko - Vysoké Tatry, Tatranská Lesná ● rekreační středisko DĚTSKÝ RÁJ.**

Nabídka programu pro rodiče i děti:

Rekreační - sport a sněžné hrátky všeho druhu, túry, vycházky, koupání v termálech, zábavný a tvořivý program pro děti i dospělé.

Duchovní - ranní a večerní modlitba, dětská mše sv., možnost svátosti smíření a rozhovorů s knězem, silvestrovská bohoslužba. Na pobytu bude přítomen kněz.

Cena: plná penze + ubytování v pokoji se soc. zařiz. (omezený počet!) - dospělí a děti nad 12 let: 2940 Kč; děti 3-12 let: 2400 Kč ● polopenze + ubytování v pokoji se soc. zařiz. - dospělí a děti nad 12 let: 2760 Kč; děti 3-12 let: 2280 Kč ● plná penze + ubytování v pokoji bez soc. zařiz. - dospělí a děti nad 12 let: 2700 Kč; děti 3-12 let: 2280 Kč ● polopenze + ubytování v pokoji bez soc. zařiz. - dospělí a děti nad 12 let: 2520 Kč; děti 3-12 let: 2160 Kč, děti do 3 let: zdarma.

Informace a přihlášky: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz; přihláška na www.rodinnyzivot.cz.

Liturgická čtení

Neděle 23. 10. - 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 22,20-26
 Ž 18(17),2-3a.3bc-4.47+51ab
 Odp.: 2 (*Miluji tě, Hospodine, má silo!*)
 2. čt.: 1 Sol 1,5c-10
 Ev.: Mt 22,34-40
 Slovo na den: *Celym.*

nebo Den modliteb za misie

1. čt.: Iz 2,1-5
 Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6
 Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
 2. čt.: Řim 10,9-18
 Ev.: Mt 28,16-20
 Slovo na den: *Hle, já jsem s vámi.*

Pondělí 24. 10. - nez. pam. sv. Antonína Marie Klareta

1. čt.: Řim 8,12-17
 Ž 68(67),2+4.6-7ab.20-21
 Odp.: 21a (*Náš Bůh je Bohem spásy.*)
 Ev.: Lk 13,10-17
 Slovo na den: *Narovnal se a velebila Boha.*

Úterý 25. 10. - ferie

1. čt.: Řim 8,18-25
 Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
 Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal Hospodin.*)
 Ev.: Lk 13,18-21
 Slovo na den: *Až se všechno prokvasilo.*

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22-23.27-30
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibýtek, Hospodine zástupí!*)
 2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17
 Ev.: Mt 16,13-19
 Slovo na den: *Zbuduj svou církev.*

Středa 26. 10. - ferie

1. čt.: Řim 8,26-30
 Ž 13(12),4-5.6
 Odp.: 6a (*Důvěřuji v tvé slitování, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 13,22-30
 Slovo na den: *Těsnými dveřmi.*

Čtvrtek 27. 10. - ferie

1. čt.: Řim 8,31b-39
 Ž 109(108),21-22.26-27.30-31
 Odp.: 26b (*Zachraň mě, Hospodine, podle svého slitování!*)
 Ev.: Lk 13,31-35
 Slovo na den: *Musím pokračovat v cestě.*

Pátek 28. 10. - svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19-22
 Ž 19(18),2-3.4-5
 Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
 Ev.: Lk 6,12-19
 Slovo na den: *Vyšel na horu, aby se modlil.*

Sobota 29. 10. - nez. sobotní pam. P. Marie (v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kalkové)

1. čt.: Řim 11,1-2a.11-12.25-29
 Ž 94(93),12-13a.14-15.17-18
 Odp.: 14a (*Nezavrhne Hospodin svůj národ.*)
 Ev.: Lk 14,1.7-11
 Slovo na den: *Jdi si sednout na poslední místo.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	23. 10.	24. 10.	25. 10.	26. 10.	27. 10.	28. 10.	29. 10.
Antifona	919	934	949	964	980	1673	1666
Žalm	784	783	783	784	784	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	964	981	1567	1666
Antifony	920	935	950	965	981	1674	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	1674	1668
Antifona k Zach. kantiku	723	939	953	969	985	1675	1669
Prosby	924	939	953	969	985	1675	1655
Záv. modlitba	723	1566	954	970	986	1568	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	792	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1676	1021
Záv. modlitba	723	943	957	973	990	1568	1022
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	915	929	944	959	975	991	1677
Antifony	916	929	945	960	976	992	1678
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1678
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	995	1680
Ant. ke kant. P. M.	722	723	948	962	979	995	1681
Prosby	918	933	948	963	979	995	1681
Záv. modlitba	723	723	1566	963	980	996	1568
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKY

PROČ PRÁVĚ JÁ

prof. MUDr. Václav V. Tošovský, DrSc.

Lékař, univerzitní profesor, přední český pediatr, ortoped a chirurg, nositel titulu „Rytíř lékařského stavu“, člen řady vědeckých asociací, vytěžil z vlastního života poutavý příběh lékaře, jenž při svém hlubokém duchovním a etickém zakotvení, prolnutém láskou k životu, lidem, rodnému kraji, celým svým srdcem, všemi svými schopnostmi hledá, volí a koná dobro – za všech okolností, v nejrůznějších prostředích. Řada realistických epizodických zápletek provází ústřední dějový motiv – lidské sblížení dvojice za prahem mládí a šťastné vyřešení zdravotního handicapu budoucí životní družky.

Brož., A5, 240 stran, 265 Kč

LÁSKA NIKDY NEODPOČÍVÁ

Malá brožurka, která zachycuje život blahoslaveného Alberta Marvelliho (blahořečen 5. září 2004), život naplněný láskou a službou. Narodil se r. 1918 ve Ferrare v Itálii a dále žil až do své tragické smrti v Rimini. Zemřel ve věku pouhých 28 let. Navštěvoval salesiánskou oratoř, zapojil se do Katolické akce, po osvobození Rimini je členem Výboru osvobození, miloval sport, byl uchvácen krásou hor. Sílu ke své neúnavné činnosti čerpal v každodenní modlitbě a v Eucharistii. Cír-

Brož., A5, 240 stran, 233 Kč

kev ho představuje jako „vzor svatého všedního dne“ pro křesťany třetího tisíciletí.

Brož., A6, 48 stran, 47 Kč

ŽIVOT ZE SÍLY DUCHA A MODLITBY

Tomislav Ivančič

Český překlad přednášek profesora Ivančiče na prohlubovacím semináři, který se konal ve dnech 19. až 22. února 1989 v St. Virgil v Salcburku. Na těchto seminářích jsou posluchači vedeni k hlubokému prožívání víry v Ježíše Krista v jeho církvi, k zakoušení Boží přítomnosti uprostřed tohoto světa. Třetí, opravené vydání.

Brož., A5, 200 stran, 145 Kč

TEODICEJNÍ AGGIORNAMENTO

(Moderní reinterpretace tomistického pojetí Boha)

Roman Cardal

Problém existence Boha je v moderní filosofii řešen často protikladnými způsoby. V dějinném vývoji převládly myšlenkové směry, které se zásadním způsobem odklánějí od řešení vypracovaných klasickými metafyziky, jako byli Aristoteles a Tomáš Akvinský. Autor knihy se proto snaží cestou kritiky vybraných pokusů o zdešnění problému Boha podkryt aktuálnost klasických teodicejních řešení, která se v moderním myšlení stala terčem neoprávněné kritiky.

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávkový týdeník a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zástelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.